

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **nezl. P. V. H.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2017, č. j. 3136/2017-HANOI-3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2018, č. j. 57 A 104/2017 – 115,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni domáhal zrušení shora uvedeného usnesení žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem soužití rodiny je nepřijatelná podle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce si předem nesjednal termín k jejímu podání, ačkoli tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena, a nepodal žádost osobně.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců doložil současně s doručením žádosti důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání. Ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožňuje v takovém případě žalovanému jednat pouze dvěma způsoby, a sice 1) upustit od povinnosti osobního podání nebo 2) vydat usnesení, kterým řízení o žádosti zastaví. Žalovaný však namísto výše uvedených způsobů v rozporu se zákonem postupoval tak, že vydal napadené rozhodnutí o nepřijatelnosti, přičemž skutečnost, že žalobce doložil důvody pro upuštění od osobního podání, v označeném záznamu o usnesení vůbec nevypořádal.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 20. 3. 2018, č. j. 57 A 104/2017 – 66 (v němž za žalovaného označil Ministerstvo zahraničních věcí), napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil (ministerstvu) k dalšímu řízení. Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí není odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 větou první správního řádu, neboť v něm jsou pouze uvedeny dva důvody nepřijatelnosti žádosti, avšak jejich naplnění není vůbec zdůvodněno. Nebyl dán důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. že „*cizinec si předem nesjednal termín žádosti, ačkoli je zastupitelským úřadem stanovena*“ ani důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 téhož zákona, tedy že „*žádost nebyla podána osobně*“.

[4] V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku krajského soudu žalovaný (Ministerstvo zahraničních věcí) namítal, že sdělení o nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců není rozhodnutím, nýbrž se jedná pouze o sdělení, které se neodůvodňuje. Nezákonost rozsudku krajského soudu stěžovatel spatřoval v nesprávném právním posouzení vztahu řízení o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a postupu, jehož výsledkem je sdělení o nepřijatelnosti samotné žádosti o pobytové oprávnění dle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců, resp. ve směšování obou řízení. Za další důvod nezákonnosti rozsudku žalovaný označil nesprávné právní posouzení nepřijatelnosti žádosti, neboť krajský soud neshledal, že by byl dán důvod nepřijatelnosti z důvodu, že si cizinec předem nesjednal termín žádosti. Výtky krajského soudu k fungování systému Visapoint podle stěžovatele neobstojí s ohledem na rozsudky NSS ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 - 34, a ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017 - 35, podle kterých respektování úředních hodin zastupitelských úřadů není nezákonným zásahem. Závěrem stěžovatel namítl, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jelikož krajský soud opakovaně zaměňoval pojmy nepřijatelnost a nepřijatelnost žádosti.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 – 35, rozsudek krajského soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 57 A 104/2017 – 66, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Ke skutečnosti, že krajský soud v několika případech institut nepřijatelnosti žádosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců nesprávně označil pojmem „nepřijatelnost“, Nejvyšší správní soud uvedl, že se jedná o terminologickou nesprávnost nevyvolávající žádné pochybnosti o právním posouzení věci. Námitce stěžovatele, že usnesení vydané podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť již v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018 – 19, dospěl k závěru, že se o takovéto rozhodnutí jedná. Tento závěr byl potvrzen také v dalších rozsudcích NSS.

[6] Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že institut nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je možné aplikovat pouze na žádosti, které nebyly spojeny s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. V případě spojení žádosti o pobytové povolení s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání, je tedy třeba postupovat podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jakožto podle zvláštního předpisu ve vztahu k § 169h odst. 1 písm. a) tohoto zákona. V případě neshledání důvodů pro upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelský úřad rozhodne o zastavení řízení. V posuzovaném případě je nutno s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, na žádost žalobce nahlížet jako na účinně podanou. Žalovaný proto již z tohoto důvodu nebyl oprávněn vyslovit důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) ani odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[7] Soud dále konstatoval, že v posuzovaném případě byla žalobcová žádost podána „nouzovým“ způsobem v rozporu s postupem předpokládaným zákonem, jelikož byla podána

pokračování

v termínu určeném pro podání žádosti o jiný typ pobytového oprávnění. Přesto ji však bylo nutné věcně posoudit, jelikož žalobce se byl povinen objednat k jejímu podání přes systém Visapoint, tj. způsobem, který byl v judikatuře správních soudů (např. cit. rozsudek č. j. 10 Azs 153/2016 – 52) opakovaně označován jako neodpovídající požadavkům zákona.

[8] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, že bylo za účinnosti objednávacího systému Visapoint nezbytné na žádost žalobce, přestože byla podána „nouzovým“ způsobem, pohlížet jako na žádost podanou zcela řádně a nebyl zde vůbec žádný prostor pro vyslovení důvodu nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) ani § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Námitce stěžovatele, že závěry rozšířeného senátu již neobstojí ve světle rozsudků NSS ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 – 34, a ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017 – 35, podle kterých respektování úředních hodin zastupitelských úřadů není nezákonným zásahem, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť uvedené rozsudky se týkaly jiné situace.

[9] Kasační soud byl však nucen z úřední povinnosti přihlédnout k vadě řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kterou zatížil krajský soud napadený rozsudek tím, že jednal v posuzovaném případě jako s žalovaným s Ministerstvem zahraničních věcí, ačkoliv měl jednat s Velvyslanectvím České republiky v Hanoji. Toto pochybení krajského soudu mělo vliv na zákonnost jeho rozsudku.

[10] Krajský soud následně ve věci znovu rozhodl nadepsaným rozsudkem, kterým usnesení žalovaného (Velvyslanectví České republiky v Hanoji) ze dne 19. 9. 2017, č. j. 3136/2017-HANOI-3, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[11] Krajský soud v první řadě konstatoval, že rozhodnutí žalovaného nebylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neobsahuje zdůvodnění nepřijatelnosti žádosti. Krajský soud dále poukázal na závěry uvedené v předchozím kasačním rozsudku Nejvyššího správního soudu. S ohledem na závěry uvedené v rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 10 Azs 153/2016 – 52 ohledně kvalit a funkčnosti a objednávacího systému Visapoint krajský soud konstatoval, že žádost žalobce podaná nouzovým způsobem byla podána řádně a nebyl zde dán žádný důvod pro vyslovení nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud neshledal ani důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy že žádost nebyla podána osobně.

[12] Za zásadní pochybení žalovaného krajský soud označil, že žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezmínil existenci řádně odůvodněné žádosti o prominutí osobní účasti při podání žádosti. S ohledem na § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců však bylo jeho povinností o této žádosti rozhodnout, než se rozhodl vyslovit důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 poslední věta zákona o pobytu cizinců. Krajský soud doplnil, že za situace, kdy mají oba rodiče povolený pobyt na území České republiky, žadatelem je jejich nezletilé dítě, pak trvání na osobním podání žádosti nemá žádný racionální důvod a představuje nevyhovění žádosti podle § 169d odst. 4 zákona o pobytu cizinců šikanózní úkon.

II. Obsah kasační stížnosti

[13] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti naposledy uvedenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž v první řadě vyjádřil přesvědčení, že dovození přezkoumatelnosti usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců nic nemění

na argumentaci stěžovatele, že toto ustanovení zákona o pobytu cizinců je třeba chápat jako *lex specialis* k § 68 odst. 3 správního řádu.

[14] V případě podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný pro naplnění požadavku na odůvodnění rozhodnutí považuje nezbytné pouhé sdělení důvodu spočívajícího v absenci sjednání termínu podání žádosti. Konstrukce zvolená zákonodárcem v § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců totiž vylučuje, aby akt, kterým se deklaruje nepřijatelnost, splňoval náležitosti obvykle kladené na přezkoumatelnost, tedy aby napadené usnesení bylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

[15] Ve vztahu ke konstatování nepřijatelnosti z důvodu nesjednání termínu pro podání žádosti neexistují úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů, ani informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Zastupitelský úřad totiž jednoduchým způsobem ověří, zda žadatel je či není objednan způsobem předepsaným zákonem, aniž by cokoli dále posuzoval či zkoumal, takto zjištěnou skutečnost poznamená usnesením do spisu a sdělí ji žadateli. Žádost včetně doprovodných dokumentů přitom žadateli vrátí, aby mohl zjištěnou vadu odstranit sjednáním termínu pro podání žádosti a žádost znovu podat.

[16] Opačný výklad by podle stěžovatele způsobil, že by jakýkoli soudní přezkum aktů vydaných na základě § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců měl vždy výsledek spočívající ve vyhovění žalobě z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného aktu, a to v důsledku přístupu zákonodárce, který nepočítá s existencí informací takového charakteru, na jejichž základě by bylo možné odůvodnit akt standardním způsobem umožňujícím jeho přezkum. Uvedený výklad podle stěžovatele plně odpovídá závěrům uvedeným v rozsudku NSS ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 – 21.

[17] Stěžovatel dále zpochybnil závěr krajského soudu o řádném podání žádosti, protože byla podána nouzovým způsobem. Argumentoval tím, že byl-li dle rozsudku krajského soudu povinen postupovat pouze podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a neaplikovat institut nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť společně s žádostí o bytové oprávnění byla podána žádost o upuštění od povinnosti osobního podání, nelze mu současně vytýkat, že nezvážil, zda jinak nepřijatelná žádost není podána nouzovým způsobem. Případná nouzovost podané žádosti by mohla být posuzována v řízení zahájeném podle § 169d odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců, které ovšem není předmětem projednávání věci, nýbrž je vedeno u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 A 224/2017. Postup žalobce navíc nelze s ohledem na závěry, k nimž NSS dospěl v rozsudcích ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 7 Azs 75/2018, ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 – 34, ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017 – 35, a ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 Azs 186/2018 – 48, považovat za nouzový způsob podání žádosti.

[18] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítl, že k zásahu do práv žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. nedošlo, neboť bez ohledu na vydané usnesení o nepřijatelnosti bylo řízení o žádosti zahájeno v návaznosti na podání žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání. Krajský soud proto nesprávně posoudil důvodnost žaloby, když se nezabýval věcnou legitimací žalobce, tedy tím, zda vydáním usnesení o nepřijatelnosti k tvrzenému zásahu do práv žalobce skutečně došlo, resp. určením práv žalobce, do kterých bylo stěžovatelem zasaženo.

[19] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě zpochybnil závěr krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného nebylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, a poukázal v této souvislosti na závěry uvedené v rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 – 21, v němž Nejvyšší správní soud ve vztahu k záznamu o usnesení o nepřijatelnosti žádosti konstatoval, že „*tento záznam má formulářovou podobu – obsahuje předtištěné důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, u nichž stěžovatel pouze vyznačil, který z nich byl v konkrétním případě žalobkyně naplněn. Stěžovatel tedy učinil výrok usnesení „žádost je nepřijatelná“ na základě toho, že si žalobkyně předem nesjednala termín k jejímu podání a nepodala ji osobně. Takového odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke specifické povaze usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců za zcela dostatečné. Stěžovatel přesvědčivě namítl, že neexistují žádné další okolnosti, které by bylo možné do odůvodnění takového rozhodnutí zahrnout. Žalobkyně si totiž buď termín k podání žádosti předem sjednala, či nikoli. Stejně tak žádost buď podala, nebo nepodala osobně. Jde o skutečnosti, které jsou zřejmé již při podání žádosti, žalobkyně se k nim nemusela nijak vyjadřovat a stěžovatel v tomto směru nevedl žádné dokazování. Stěžovatel tedy nemá, co do usnesení o nepřijatelnosti žádosti uvést jiného, než že žalobkyně si termín k podání žádosti předem nesjednala a nepodala ji osobně. Žalobkyně může takové závěry pochopitelně zpochybňovat, posuzování takto ložených námitek se však již bude pohybovat v rovině zákonnosti (správnosti) rozhodnutí žalovaného, nikoli jeho přezkoumatelnosti.“*

[23] Z těchto závěrů zdejšího soudu je třeba vycházet i v posuzované věci, jelikož se v ní rovněž jedná o případ, kdy stěžovateli byly písemně sděleny důvody nepřijatelnosti žádosti prostřednictvím kopie záznamu o usnesení o nepřijatelnosti žádosti do spisu. Nejvyšší správní soud s přihlídnutím k uvedeným závěrům konstatuje, že přezkoumávané rozhodnutí stěžovatele je třeba považovat za odůvodněné, neboť obsahuje, byť v míře omezené, důvody vysvětlující jeho závěry (k tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl mimo jiné též v rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 4 Azs 320/2018 – 64).

[24] Je však třeba zdůraznit, že platí závěr zdejšího soudu, ke kterému dospěl v bodě 39 svého předchozího rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 – 35, v němž se touto věcí zabýval a v němž konstatoval, že na žádost žalobce je třeba nahlížet jako na žádost podanou zcela řádně a nebyl zde důvod pro vyslovení nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) ani § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců. K závěru o nenaplnění důvodů nepřijatelnosti žádosti žalobce podle uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců dospěl také krajský soud v kasační stížnosti přezkoumávaném rozsudku i v předchozím rozsudku ze dne 20. 3. 2018 v této věci. Tuto skutečnost, která má za následek nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za rozhodující pro správné posouzení věci.

[25] Nejvyšší správní soud tudíž nesprávný závěr krajského soudu ve vztahu k náležitostem odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného nepovažuje za důvod pro zrušení kasační stížností napadeného rozsudku, neboť je stále dán další důvod pro zrušení rozhodnutí

stěžovatele spočívající v nesplnění podmínek pro rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti. Závěr krajského soudu o nezákonnosti rozhodnutí stěžovatele proto ob stojí, byť jeden z důvodů (nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného), který krajský soud k tomuto závěru vedl, dán není.

[26] K argumentaci stěžovatele, v níž zpochybnil závěr krajského soudu o řádném (nouzovém) podání žádosti, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že k této otázce se již vyjádřil ve svém předchozím rozsudku v této věci č. j. 4 Azs 150/2018 – 35, v jehož bodě 35 vyslovil, že na žádost žalobce je třeba nahlížet jako na účinně podanou, a v bodě 36 konstatoval, že v posuzovaném případě byla žalobcova žádost podána „nouzovým“ způsobem, přestože byla podána v termínu určeném pro podání žádosti o jiný typ pobytového oprávnění. Bylo jí však nutné věcně posoudit, neboť žalovaný vyžadoval objednání termínu k jejímu podání přes systém Visapoint, tj. způsobem, který byl v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona. V bodě 33 tohoto rozsudku pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že v případě spojení žádosti o pobytové povolení s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání je třeba postupovat podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jakožto podle zvláštního předpisu ve vztahu k § 169h odst. 1 písm. a) tohoto zákona.

[27] Z výše zmíněných závěrů zdejšího soudu je zřejmé, že stěžovatel byl povinen postupovat podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tj. zahájit řízení o žádosti žalobce. Námitce stěžovatele, že mu nelze vytýkat, že nezhodil, zda žádost není podána nouzovým způsobem, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť právě skutečnost, že žádost byla tímto způsobem podána, znamená, že se jí měl stěžovatel zabývat, věcně ji posoudit a neodmítat ji pro nepřijatelnost z důvodů uvedených v § 169h odst. 1 písm. a) a § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[28] K judikatuře Nejvyššího správního soudu z níž stěžovatel dovozuje, že postup žalobce nelze považovat za nouzový způsob podání žádosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že již v bodech 40 a 41 svého předchozího rozsudku v této věci vysvětlil, že posuzovaný případ, v němž žalobce doložil, že se pokoušel opakovaně (avšak neúspěšně) přes objednací systém Visapoint objednat k podání žádosti, kterou následně podal „nouzovým“ způsobem, je třeba odlišit od případů posouzených zdejším soudem v rozsudcích č. j. 6 Azs 324/2017 – 34 a č. j. 5 Azs 312/2017 – 35, neboť tyto rozsudky se týkaly situace, kdy byl cizincům odepřen vstup do prostor velvyslanectví, jelikož se dostavili mimo úřední hodiny vyhrazené pro podání žádosti o pobytové oprávnění, přičemž se o podání žádosti ve stanovených úředních hodinách vůbec nepokusili.

[29] Ve věci sp. zn. 7 Azs 75/2018, na níž stěžovatel poprvé poukazuje v kasační stížnosti, se jednalo o obdobnou situaci jako ve výše uvedených rozhodnutích, tj. žalobce se dostavil na pracoviště žalovaného, aby podal žádost o zaměstnaneckou kartu, přestože úřední hodiny byly vyhrazeny pro podání žádostí o vízum k pobytu nad 90 dní za účelem studia. Ani tento rozsudek Nejvyššího správního soudu tedy neznamená, že postup žalobce v posuzované věci nelze považovat za nouzový způsob podání žádosti. To samé platí v případě rozsudku sp. zn. 9 Azs 186/2018 – 48, v němž se jednalo o případ, kdy žalovaný odmítl převzít žádosti žalobců mimo vyhrazené úřední hodiny (žalobci se domáhali podání svých žádostí o vydání zaměstnanecké karty v úředních hodinách vyhrazených pro žadatele o schengenská víza).

[30] Závěrem stěžovatel namítl, že k zásahu do práv žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. nedošlo, neboť bez ohledu na vydané usnesení o nepřijatelnosti bylo řízení o žádosti zahájeno v návaznosti na podání žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání. Nejvyšší správní soud k tomu v první řadě poukazuje na shora uvedený závěr, že přezkoumávané usnesení stěžovatele

pokračování

o nepřijatelnosti žádosti žalobce je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Již s ohledem na tento závěr nelze přisvědčit ani této námitce stěžovatele.

[31] Argumentace stěžovatele, že navzdory vydání tohoto usnesení došlo k zahájení řízení o žádosti žalobce (ve skutečnosti v řízení o žádosti bylo pokračováno i přesto, že bylo předtím ukončeno napadeným usnesením stěžovatele), nic nemění na tom, že přezkoumávaným rozhodnutím došlo k zásahu do práv žalobce, neboť důvody pro vydání tohoto rozhodnutí nebyly dány. Pozdější postup stěžovatele totiž nezhojil nezákonnost jeho dřívějšího, stále existujícího, rozhodnutí zasahujícího protiprávně do práv žalobce. Postup stěžovatele po vydání napadeného usnesení pouze ilustruje vnitřní rozpornost jeho přístupu k aplikaci shora citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí stěžovatele proto bylo správně zrušeno krajským soudem.

[32] Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS, „[z]ruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“ V nyní posuzované věci má Nejvyšší správní soud za to, že je třeba aplikovat druhou část tohoto závěru rozšířeného senátu a kasační stížnost zamítnout s tím, že závazný právní názor krajského soudu ob stojí s dílčími korekcemi shora vyslovenými.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[34] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalobci pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu